

Ἐπιτρέψατε, ἀγαπητὲ καὶ ἀξιότιμὲ ἐξάδελφε, νὰ ἐλπίζω διὰ δὲν ἀποτυγχάνει τῆς παρακλήσεώς σου

ὁ ὑμέτερος
ταπεινὸς καὶ εὐπειθὴς ἐξάδελφος
Βαρώνος Οὐγὸς φὸν Βόμστωρφ.

Ὅτε ὁ Καϊὺ κατὰ τὴν σύγκρουσιν τῶν ποτηρίων ἠρώτησε τὸν συγγενὴ του πῶς διάγει ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸν βίον καὶ εἰς τί ἐνασχολεῖται, ἀπήντησεν ὁ Βόμστωρφ:

Ἐντροπῶ, ἐν ἐλλείψει ἄλλης ἐνασχολήσεως, πάλιν εἰς τὰ ἀριστουργήματα τῶν ἀρχαίων μεγάλων ποδηγετῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἡ μόνη μου πηγὴ εἶνε ὁ Γουλιέλμος Σαϊζπέρους, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἐγαλουόχησαν ἐβδομήκοντα σοφαί τροφοί, ὅστις μὲ τὴν ὀξύτητα τοῦ πνεύματός του διεπέρασεν ἐκ τῶν προτέρων τοὺς αἰῶνας, τοῦ ὁποῦ ὁ νοῦς ἐξέρχεται μέχρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ὁποῦ τὴν σάτυραν ὁ κόσμος δὴ θαυμάζει καὶ δὴ λατρεῖ γονυπετής, ὅταν ὁ Τσερβάντες, ὁ Φειλνιγξ, ὁ Ῥαβελαι καὶ ὁ Le Sage μόλις δὴ εἰσεῖται κατ' ὄνομα γνωστοί. Σπουδάζω προσέτι, ὅπως ὁ Φαῦστος, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐλκύσῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ πνεῦμα, ἀνέδρεψα δὲ τὸν Μεφιστοφελὴν μου ὁ Ἰδιος ἐν ταῦτα ὁ Βόμστωρφ ἐγέλασε δυνατὰ καὶ μὲ κυνικὸν τρόπον: «αὐτὸς μὲ φέρει καθ' ἐκάστην εἰς τὴν οἰναποθήκην τοῦ Ἀουερβαχ. Ἄλλ' ἰδοὺ ἀκοῦα ἤδη κραυγαζούσας τὰς μαγίσσας τοῦ Μάκβεθ. Ἡ ἄμαξοστοιχία ἐρχεται. Θὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ χαρείσω αὐτοπροσώπως ἐν Δρόννιγχαφ τοὺς ἀφικνουμένους.»

Ὁ Βόμστωρφ ἔμεινε κατισμένος εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ Καϊὺ ὅμως ἐπλήρωσε ταχέως τὸν οἶνον τοῦ Ὁπόρτου καὶ ἔσπευσεν νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἐρχομένους.

«Ἐγραφεῖς» ἤρχισεν ὁ Καϊὺ ἐν τῇ ἀμάξῃ, στραφεὶς πρὸς τὴν Μερτσέδες «ὅτι θέλεις νὰ μείνῃς μόνον ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν μας. Διατί αὕτη ἡ βία; Νομίζω, ὅτι θὰ ἦτο καλῆτερον νὰ μείνῃς πολλὰς ἡμέρας. Οἱ γονεῖς σου δὲν σὲ χρειάζονται καὶ εἰς ἡμᾶς θὰ κάμῃς μεγάλην εὐχαρίστησιν.»

«Ὡ ναι, παρακαλῶ. μείνε!» ἐφώνασεν ἡ Καρμελίτα καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν Μερτσέδες μετὰ παραφορᾶς. Ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὴν θέαν τῆς ἐνέβαλλεν αὐτὴν εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν.

«Εἶσαι πολὺ φιλόφρων» ἀπήντησεν ἡ Μερτσέδες «καὶ ἐπεδύμουν πολὺ νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησίν σου, ἀλλὰ —»

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν καὶ ἐχαμήλωσε τὰ βλέμματα.

«Ἀλλὰ; δὲν ὑπάρχει ἄλλ' ἄ!»

«Ὡ ὑπάρχει, ὑπάρχουν πολλὰ» ἀπήντησεν ἡ Μερτσέδες μὲ ἔκφρασιν τοῦ προσώπου πληρέστατα καταληπτὴν τῷ Καϊῷ, «ἀλλὰ περὶ τοῦτου ἔχομεν καιρὸν νὰ ὁμιλήσωμεν περισσότερα βραδύτερον» προσέθηκε, ὑποδείξασα τὴν Καρμελίταν, καὶ ἐσιώπησεν.

Ὁ Καϊὺ προσήλωσε τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς φραίας κόρης καὶ ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνεπαύοντο ἐπ' αὐτῆς, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ ἀνάμνησις παρελθουσῶν ἡμερῶν.

Καὶ ἡ κόρη ἠσθάνετο, ἂν καὶ εἶχεν ἀεστραμμένον τὸ πρόσ-

ωπον, ὅτι παρατηρεῖτο ὑπ' αὐτοῦ ἑμάντευσεν τὰς σκέψεις του καὶ ταχὺ ἐρῶδημα ἀνῆλθεν ὡς φλόξ ἐπὶ τὰς παρειάς τῆς. Ἀμυχανοῦσα ἐστράφη πρὸς τὴν Καρμελίταν, ἥτις ἠσχολεῖτο μὲ μικράν τινα ἄλυσσιν τοῦ λαμποῦ, καὶ φιλοφρόνως ὁμιλοῦσα ἐβοήθησεν αὐτὴν εἰς τὸ νὰ δέσῃ πάλιν τοὺς λυθέντας κρίκους τοῦ περιδεραιοῦ.

Ὁ Καϊὺ παρατήρει ἀμφοτέρας. Ἡ Καρμελίτα ὑπετάσσεται εἰς ὅλας τὰς συμβουλὰς τῆς Μερτσέδες μετὰ τοσαύτης ἡπιότητος καὶ μετριοφροσύνης, καὶ ἡ καλὴ ἐπίδρασις τῆς νεάνιδος ἐπὶ τοῦ ζωηροῦ καὶ ὀλίγον τι ἰσχυρογνώμονος τούτου κορασίου ἦτο τόσον καταφανής, ὥστε ὁ ἐπικείμενος αὐτῶν χωρισμὸς ἀπασχολεῖ ἐκ νέου καὶ ἀνησύχει τὸν Καϊῷ.

Ἀφ' οὗ ἡ ἄμαξα ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν εἰς Δρόννιγχαφ ἄγουσαν ὁδὸν ἀφίκετο εἰς ὕψωμα τι, ἡ Μερτσέδες διέταξεν αἰφνης τὸν ἄμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ, καὶ ἀνορθωθείσα περιέστρεψε τὰ βλέμματα τῆς εἰς τὴν πέριξ ὠραίαν τοποθεσίαν.

Ἄ! μὲ πόσον πόδον ἐπερίμενα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνέκραξε καὶ ἐκτεινάσα τοὺς βραχίονας, ἀνέπνευσε βαθύως. «Πόσον λαμπρά, πόσον ἀπαράμιλλος εἶνε αὕτη ἡ θέα! Πόσον ἀγαπῶ αὐτὸ τὸ μέρος μὲ τὰ πράσινα χωράφια, αὐτοὺς τοὺς ὠραίους ἀγρούς καὶ τὰς κοιλάδας καὶ τοὺς λευκῶνας. Κῦτταξε, κῦτταξε, Καϊῷ, πόσον ὠραία φαίνεται ἡ ἐκκλησία ἐπάνω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ πόσο λαμπρὰ διακρίνεται ὁ ποταμὸς μὲ τὰς ὀχθὰς του!»

Οἱ ἵπποι ἠσθμαίνον. Αἱ μυῖαι ἐβόμβουν ἐν τῷ καθέσωνι, ἡ ὁσμὴ τῶν ἀτμίζοντων ζώων καὶ τοῦ δέρματος ἐπλήρου τὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἡ Καρμελίτα παρατήρει ἀτενῶς πάντα ταῦτα μὲ τοὺς μεγάλους σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς. Τὸ κοράσιον δὲν ἦτο ὀλιγώτερον εὐαίσθητον πρὸς τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ἀλλ' αὐταὶ ἐπέδρων ἐπ' αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἔχῃ συνειδησιν τῆς ἐπιδράσεώς των.

«Κῦτταξε, Μερτσέδες, τὰ ὠραία ἄσπρα πουλιὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ νησί!» ἐφώνασεν ἡ Καρμελίτα καὶ ἐδείκνυνεν ἐπ' αὐτῇ ἐπιλημμένως μὲ τὸν δάκτυλον τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐνθα ἐφαί-

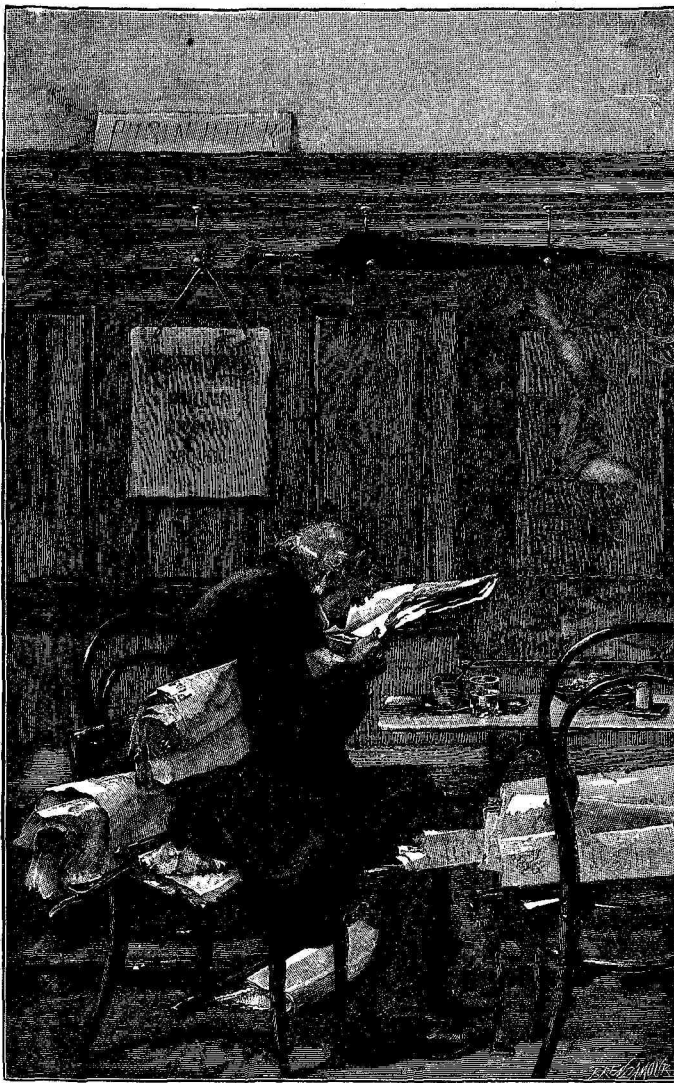
νοντο ἱστάμενα τὰ πτηνά.

«Εἶναι γλάροι, Καρμελίτα! Ἐρχονται κάθε χρόνον τὴν ἀνοιξὶ καὶ φεύγουν πάλιν τὸ φθινόπωρον,» εἶπεν ὁ Καϊῷ.

Βραδύτερον, ἀφοῦ ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησε πάλιν, ἡ Μερτσέδες ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς καὶ ἀπεμάκρυνε τοὺς δονυχὰς τῆς ἀπὸ τῶν ὀδόντων.

«Μὴ τὸ λησμονῆς, Καρμελίτα» εἶπε νουθετοῦσα αὐτὴν, καὶ μὲ ἥπιον τρόπον μεμφομένη τὴν κακὴν συνήθειαν τοῦ κορασίου. Καὶ ἡ Καρμελίτα ἔνευσε σοβαρῶς καὶ διὰ τοῦ βλέμματός ἐξήγησε συγγνώμην.

Ἀκριβῶς ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἡ Μερτσέδες ἀνέτρεφε τὴν μικράν, ἐνέβαλλε τὸν Καϊῷ εἰς ἐνθουσιασμόν. Οὐδέποτε παρεφύετο ὑπὸ αἰφνιδίων ιδιοτροπιῶν, οὐδέποτε ἐφαίνετο ἀγανακτοῦσα ἢ ἀνυπόμονος, ἐπὶ δὲ ὀλιγώτερον ἐξήγει νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῆς μικρᾶς. Ἀφινεν αὐτὴν πάντοτε νὰ κινῆται ἐλευθέρως καὶ ν' ἀκολουθῇ τὰς ἰδίας τῆς ὁρέξεις. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ ἡ Μερτσέδες εἶχε τὴν ἐκ φύσεως καὶ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΦΑΓΟΣ.